

EPISODE 1

Sowaya opende haar ogen en keek. Keek naar haar handen die nu roerloos stil lagen op het tafelblad tussen de, in een chaos over de tafel verspreide resten van, overgebleven draadjes, schelpen en stenen in. Een brede glimlach kroop om haar lippen en ze grinnikte. Grinnikte om het resultaat dat ze zag. Ze werd niet vaak meer verrast door haar kunnen. Niet zoals toen ze nog een kind was, toen ze telkens en telkens opnieuw die vlag van verrukte opwinding door zich heen had voelen waaien, dat háár handen dit konden maken. Zoiets wonderlijks magisch tot leven konden wekken. Maar toch voelde ze zoals altijd een dromerige verwondering nu het klaar was. Ze tilde haar eigen gemaakte dromenvanger op en liet deze tussen haar handen, dansend aan het draad dat ze eraan vast geknoopt had, bungelen. De stralen van de vroege ochtendzou vielen op de als van zilver glinsterende spinnenwebdraden, en liet de kleuren van de verfijnde schelpen en stenen die ze ertussen geregen had als een regenboog schitteren.

Ze knikte uiterst tevreden. Prachtig! Gewoonweg prachtig! Haar vele uren geconcentreerd werken hadden hun vruchten afgeworpen. Ze sprong op van de stoel waarop ze zat. Stilzitten was een hele kunst voor haar, behalve als ze aan het werk was om een nieuwe dromenvanger te maken, een talent waarmee ze geboren was. Haar kunstwerken waren zeer geliefd op het eiland. Ze huppelde over de veranda naar de trap toe, de dromenvanger goed vasthoudend en nog steeds bewonderend. Deze had ze speciaal gemaakt voor haar neefje Joplay. Hij wilde er al zolang graag een hebben en nu was het zover. Dromenvangers, oftewel U'waya's waren heel persoonlijk en tot voor kort was er nog geen droom gekomen die haar verteld had welke voor Joplay bestemd was. Ze kon de dromen ook niet forceren, ze kwamen of ze kwamen niet. Maar, wat zou haar neefje blij zijn! Ze giechelde even bij haar gedachte aan 'neefje'. Hij stak wel meer dan een kop boven haar uit ondanks dat hij ruim drie jaar jonger was dan zij. Maar ze zag haar veertienjarige neefje nog steeds als een broekie. Ze voelde zich zo veel ouder dan hij met zijn af en toe onuitstaanbare puberale gedrag. Ze had haar neefje al sinds zijn geboorte in haar hart gesloten, dat bleef, maar sinds hij veertien was geworden... Zeker als hij met zijn beste vriend Tahico samen was, stelde haar neefje zich vreselijk aan. Ze wist niet aan wie van de twee dat het meest te wijten was. Aan Joplay zelf of die Tahico...

'Sowaya! Hé, Sowaya, wacht eens!'

Ergernis woei door haar heen zodra zijn geroep haar oren bereikte. Als je het over de duvel had! Niet te geloven! Geïrriteerd zuchtte ze en versnelde haar pas. Ze deed net of ze hem niet hoorde. Hoe dan ook leek ze Tahico altijd maar overal tegen te komen. Op de gekste plaatsen en de gekste tijden, maar voornamelijk als ze er helemaal geen behoefte aan had. Alleen al zijn stem te horen wekte irritatie bij haar op. Terwijl ze hiervoor toch eigenlijk best wel aardig met hem overweg had gekund. Ze had hem een goede vriend van Joplay gevonden en best wel oké. Maar nu wilde ze hem het liefste zo ver als mogelijk uit de buurt hebben. Dat broekie. Want dat was wat hij was. Net als haar neefje. Puberale broekies. Ze kon het niet helpen dat ze hem zo zag en bleef zien. In vredesnaam, Tahico was net aan een jaar ouder dan haar neefje, dus jaren jonger dan zij!

Wrevelig maakte ze nog grotere, snellere stappen. Ze hoorde Tahico opnieuw luidkeels naar haar roepen. Hijgend ditmaal.

-Zo puberaal! Boos voelde ze hoe er een warme rode bloes van schaamte over haar gezicht begon te kruipen.

-Iedereen kan het horen!

Iedereen, gewoon het hele eiland naar haar idee, wist, zag, dat hij een oogje op haar had.

Afschuwelijk! Ze schaamde zich dood! En hij gaf er werkelijk niets om. Wakkerde het zelfs aan met zijn gedrag. Ze was dan ook absoluut niet van plan om op hem te wachten, of om haar pas voor hem in te houden. Hij ook met zijn geschreeuw!

'Sowaya, kom op, wacht nou eens even!' Tahico riep nog harder, en ondanks haar snelle pas klonk het van dichterbij dan ze wilde. Ze zuchtte nogmaals hartgrondig. Goed, ze leek niet aan

hem te kunnen ontkomen, zo bleek het. Subtiel kwam niet in zijn woordenboek voor en een hint begrijpen was ook niet zijn sterkste kant. Abrupt bleef ze stilstaan. In een geërgerd gebaar gooide ze haar lange vlecht met een ruk over haar schouder naar achteren. Haar ogen fonkelden weerbarstig. Ze had hem absoluut niet aangemoedigd, dat wist ze zeker. Had hem zelfs, voor haar doen voorzichtig, want ze wilde hem nou toch ook weer niet te erg kwetsen, gezegd dat hij een prima knul was, maar meer niet. Misschien had ze te veel haar best gedaan om hem niet op zijn jonge “zieltje” te trappen. Misschien moest ze toch nog duidelijker zijn. Zelfs haar grootmoeder had haar geplaagd met Tahico’s verliefdheid, een beetje maar, maar toch... Haar grootmoeder had zelfs plagerig opgemerkt dat het misschien tijd werd voor haar; “om naar de warmwaterbronnen van Wijlaah te gaan! Wie weet welke hartszaken je daar ontdekt.” Ze hoorde het haar om’ji nog zeggen. Haar om’ji had er zelfs heel meisjesachtig bij gelachen! Waarna ze ondeugend naar Sowaya’s grootvader had geknipoogd die onmiddellijk mee was gaan grinniken. Bij hen beiden was een lome, hartstochtelijke blik in de ogen verschenen. Ze kende het verhaal hierachter maar al te goed. Niet dat ze haar grootouders liefdesavontuur niet mooi vond. Ze had er altijd met ingehouden adem naar geluisterd. Maar zij hoefde geen ‘hartszaken’ te onderzoeken, want die had ze niet. Wijlaah, puh, voor ze dáár naartoe zou gaan. Geen denken aan. Daar was ze nog helemaal niet aan toe. Ze wist niet eens of ze dat ooit zou zijn. Dat gedoe. Haar hoofd stond niet naar verliefdheden, en ze vond het zeer frustrerend dat die dwaasheid van Tahico, haar alsnog dwong om eraan te denken en er wat tegen te doen.

Ze nam een ijsig zwijgende houding aan en bleef kaarsrecht op hem staan wachten. Toen hij eenmaal bij haar was, sprak alles aan haar misnoegen uit over zijn gedrag. Zijn openhartige grijns verbleekte onmiddellijk en een gekwetste blik verscheen in zijn ogen. Ze zag dat hij zich werkelijk van geen kwaad bewust was en er niets van begreep waarom ze zo op hem reageerde. Dit maakte haar onrustig en een klein beetje schuldbeust. Maar ze hield zich uiterlijk onbewogen en koel. Er moest toch iets zijn wat hem afschrok en wat meer uit haar buurt liet blijven? In ieder geval iets wat hem die dwaze verliefdheid uit zijn hoofd liet zetten!

‘Wat is er, Tahico? Zeg eens vlug. Ik heb werkelijk geen tijd om telkens op jou te moeten wachten,’ zei ze daarom koeltjes en hoorde zelf dat ze behoorlijk hooghartig klonk.

Hij kromp ineen onder de vernietigende blik die ze hem toewierp en ze kreeg direct al spijt. Maar het was te laat om terug te krabbelen en ze had werkelijk geen idee hoe de woorden terug te nemen die net over haar lippen naar buiten waren gevlogen. Dus zweeg ze verder maar. Geheel overrompeld door de glinstering van pijn, die ze als volle ronde manen in zijn grote bruine ogen zag glimmen. Zijn lichaam stond als verstrakt vlak voor haar. Net als zij zweeg hij. Een tintelende spanning weefde zich rondom hen. Rekte zich uit om een trillend hoogtepunt te bereiken. Maar voor het zover kon komen sprak hij. Met een zeer teleurgestelde trek rond zijn mond sprak hij, op een manier die haar totaal overviel en haar opnieuw kennis liet maken met zijn eerlijkheid, dat wat ze in het begin zo bewonderd had aan hem.

‘Zo te zien zoek je nog steeds óveral wat achter, Sowaya. Je ziet spoken. Je laat je opjagen door wat je denkt wat anderen over ons denken.’

Deze woorden klonken zo volwassen dat haar mond bijna openviel van verbazing. Zei hij dat werkelijk? Dat jonkie, dat broekie? Zei hij werkelijk dat ze spoken zag? Zei hij...?

‘Wat bedoel je daarmee, Tahico?’ reageerde ze ad rem, zoals haar gewoonte was, haar koele houding was vergeten.

‘Je wilt toch niet beweren dat wat iedereen, net als ik, zo overduidelijk ziet niet waar is? Je loopt me tot vervelens toe overal achterna!’

Even was het stil, maar toen zag ze een grinnikende lach trillend om zijn mond verschijnen. Sprankelend boevige vonken in zijn ogen namen de pijnlijke volle manen weg.

‘Nee, dat beweer ik niet,’ en hij haalde zijn schouders op. ‘Ik vind je gewoon te gek. Is dat zo erg dan?’

Opnieuw verraste zijn kinderlijke openhartigheid haar, al had ze het kunnen verwachten. Zo was hij. Net als zij.

‘Wel als ik er last van heb, Tahico!’ zei ze dan ook verontwaardigd terug, niet van haar stuk gebracht. ‘Ik vind jou namelijk niet; té gek.’

‘Weet ik,’ antwoordde hij prompt. Bijna verschenen de volle manen weer in zijn ogen terug, maar hij knipperde ze weg. ‘Maar dan kunnen we toch nog wel vrienden zijn? Wat maakt het nou uit wat anderen denken? Zoals ik al zei, je ziet spoken.’

Ietwat wantrouwig keek ze hem aan. Ze schudde aarzelend met haar hoofd. ‘Dat werkt niet.’

‘Hoezo niet?’

‘Weet ik niet.’

‘Zie je wel? Dit lucht op hè? Het is in ieder geval beter dan dat ijskonijn wat je net was.’

‘Tahico! We dwalen af!’ zei ze pinnig, geprikkeld door zijn rake pijl.

‘Ik wil gewoon niet dat je me overal achterna loopt! Haal dat bord nu eens voor je kop weg!’

‘Oké, oké, ik wist niet dat je het zo zag,’ en hij haalde opnieuw zijn schouders op.

‘Naar mijn idee zocht ik gewoon een vriendin op. Ja, ja, ik weet het,’ zei hij er snel achteraan toen ze hier tegen wilde protesteren.

‘Jij kan je niet indenken dat we gewoon vrienden kunnen blijven, maar ik wel. Zo is het en meer niet. Niet dat het geen pijn doet, want dat doet het wél, maar dat maakt niet uit want ik vind je vriendschap te belangrijk.’

Ze zweeg nu wel met haar mond vol tanden. Nog steeds kon ze niet goed geloven hoe dit gesprek deze wending had kunnen nemen. Ze had hem willen afschrikken, niet willen verleiden tot het uitstorten van zijn hart. Ze zuchtte diep. Hoe dan ook kon ze niet ontkennen dat ze zijn moed om zijn gevoelens te tonen bewonderde. Hij was volkomen oprecht.

‘Tahico, je,’ en ze stopte even weifelend, ‘ik, ik weet het niet. Ik wist niet dat je het zo voelde wat onze vriendschap betreft, maar... goed, toch, je belooft wel dat je je gedráágt hè? Geen rare pubi fratsen graag!’

‘Anders zeg je het me wel, maar geef me alsjeblieft, álsjeblieft niet meer zo’n ijskoninginnenblik, want die zijn dodelijk!’

‘Dan zou ik dat maar onthouden voor het geval je je misdraagt!’ snoof ze terug. ‘Dus ik zou de volgende keer maar niet meer zo achter me aan schreeuwen lolbroek. Waarom deed je dat eigenlijk? Wat was er nou zo dringend?’ Plots voelde ze zich zeer nieuwsgierig. Hij had werkelijk dringend geklonken besefte ze zich nu.

Tahico grinnikte even hardop. ‘Laat me eens zien,’ zei hij pesterig langzaam, terwijl hij met een vinger tegen zijn kin aan tikte. ‘Volgens mij... mij... ja, ja, ach, ben ik het vergeten.’

Abrupt gaf ze hem met haar vrije hand een ferme stomp tegen zijn arm. ‘Tahico, doe niet zo vervelend wil je!’

‘Hé, autsj, kijk uit, denk aan Joplay zijn U’waya, ik dacht al dat je deze vanochtend zou gaan brengen.’

Ze rolde met haar ogen en wierp hem een vernietigende blik toe.

‘Oké, oké,’ en hij hief toegevend zijn armen in de lucht.

‘Er is een Nieuweling onderweg naar het eiland. Het verbaasd me dat jij het bericht nog niet opgepikt hebt. Alhoewel,’ en hij wierp nogmaals een blik op de U’waya, die zachtjes bungelend ronddraaide aan zijn draad, glinsterend in het zonlicht, ‘als je daarmee bezig bent vergeet je de hele wereld. Maar goed, het hele eiland gonst ervan dus het nieuws had je bijna elk moment kunnen treffen, maar ik voel me gevleid dat ik degene ben die het je brengt.’

Door de vlaag van opwinding vergaf ze hem die laatste hoogdravende noot. ‘Een Nieuweling? Van het vaste land?’ zei ze opgewonden. Er klonk gretigheid door in haar stem.

‘Ja, en je grootmoeder gaat op weg om hem te verwelkomen en nu dacht ik...’

‘Maar dat is geweldig! Waarom zei je dat niet meteen? Een Nieuweling van het vaste land! Dan moet ik opschieten! Ik ben weg!’ riep ze uit en holde weg zonder nog verder naar hem te luisteren. Ze liet hem staan waar hij stond en er zong maar een ding opgetogen rond in haar hoofd. Een Nieuweling! Er kwam iemand van het vaste land! Dat was in geen jaren meer gebeurd. Maar nu... Er kwam een Nieuweling!